19/02/2024

Ιερισσού Θεόκλητος: “Ιερός Κλήρος και Λαός του Θεού δεν είμαστε εδώ μόνο για τα…πανηγύρια…” (ΒΙΝΤΕΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Ο Ιερός Κλήρος και ο Λαός του Θεού δεν είναι μόνο για τα πανηγύρια όπως κάποιοι θέλουν, χωρίς να εκφράζουν άποψη, αλλά υπάρχει για να διαποτίζει με Χριστό κάθε πτυχή της ζωής, να νοστιμίζει και να πλουτίζει με Χριστό κάθε λεπτομέρεια της ζωής, τόνισε ο Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος.

Την Κυριακή της Χαναναίας (ΙΖ΄ Ματθαίου) 18η Φεβρουαρίου 2024, επέλεξε ο Μητροπολίτης Ιερισσού κ. Θεόκλητος να επισκεφθεί τη μικρή Ενορία Αγίων Αναργύρων Νέου Βελεστίνου (πρώην Κοκκαλούς) για να επικοινωνήσει με το ευλογημένο Πλήρωμά της και να προστεί της Κυριακάτικης Ευχαριστιακής Συνάξεως που τρέφει με Σώμα και ποτίζει με Αίμα Χριστού τον Κόσμο. Τον

πλαισίωσαν οι Παν. Αρχιμ. π. Ιουστίνος Κεφαλούρος – ο και Εφημέριος της Ενορίας-, π. Νικόδημος Κωτινούδης και οι Διάκονοι π. Νικόλαος Τσεπίσης και π. Αλέξανδρος Αλιφέρης.

Ο Λαός του Θεού αφουγκράστηκε την καμπάνα και τη φωνή του Ποιμένος του και ομοθυμαδόν προσήλθε στο Ποτήριο της Ζωής, με επικεφαλής την Αντιδήμαρχο Προστασίας και Αλληλεγγύης του Δήμου Βόλβης κα Κυριακή Τσουραλάκη και τον Τοπικό Πρόεδρο κ. Δημήτριο Χαρπουσάνη, με τους οποίους ο Σεβασμιώτατος διατηρεί μακροχρόνια πνευματική σχέση και φιλία και συνεργάζεται άριστα μαζί τους.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος διάλεξε να αναφερθεί στον πρώτο στοίχο της Αποστολικής Περικοπής, ένα λόγιο – μαργαριτάρι πολύτιμο – του Απόστολου Παύλου που αναφέρεται ουσιαστικά στην υπόσταση του ανθρώπου και στη θέση του Χριστιανού μέσα στην κοινωνία. Βροντοφωνάζει, λοιπόν, ο Θείος Παύλος: «Ἀδελφοί, ὑμεῖς γάρ ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος,...», δηλαδή, «Αδελφοί μου, εσείς είστε ναός του Θεού του ζώντος,...» (Β΄ Κορ. στ΄ 16) και σε άλλη Επιστολή του συμπλήρωνει: «...Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν.», δηλαδή, «...Μέσα σας κατοικεί το Πνεύμα του Θεού.» (Ρωμ. η΄ 9)!

Η ομιλία του Μητροπολίτη Ιερισσού

Γλαφυρότατα ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ανθρώπινη υπόσταση που είναι διφυής, συνταιριάζει μέσα της γη και ουρανό, γήινο και ουράνιο, δηλαδή, υλικό και πνευματικό κόσμο. Η Ορθοδοξία πάντοτε το διεκήρυξε ότι ούτε μόνο το σώμα είναι ο άνθρωπος, ούτε μόνο η ψυχή είναι ο άνθρωπος. Και τα δύο μαζί απαρτίζουν τον άνθρωπο, κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά. Τούτο σημαίνει ότι το σώμα αξιώνεται από την Εκκλησία να γίνει πολύτιμος Ναός και Σκηνή της ανασεμιάς του Θεού, με την οποία είναι προικισμένο. Στον Αρχαίο Ελληνικό Κόσμο και στις Ανατολικές ιδεολογίες και Θρησκείες το σώμα είναι φυλακή της ψυχής, θέση που το καθιστά μισητό πολλές φορές, καθόσον υποστηρίζεται ότι είναι δημιούργημα ενός κατώτερου Θεού και όχι του Θεού της αγάπης που χτίζει και δημιουργεί τα σύμπαντα εκ του μηδενός.

Αυτή η θέση της Εκκλησίας υπογραμμίζει, συνέχισε ο ομιλητής, διακηρύσσει και εξαγγέλλει την αξία του μοναδικού όντος επάνω στο σύμπαν που λέγεται άνθρωπος και περιγράφει με καταπληκτική σαφήνεια τη μεγαλοσύνη του ανθρώπου, την εγγενή τιμή που περιβάλλει την ανθρώπινη προσωπικότητα και

ιδιοσυστασία, και φυσικά καθορίζει την πορεία και τον προορισμό του ανθρώπου να γίνει ένα Αγιοπότηρο που θα συμπεριλάβει και θα κλείσει μέσα του τον Θείο Μαργαρίτη που Σαρκώθηκε και Σταυρώθηκε και Αναστήθηκε για να τον αναπλάσει και να του ξαναπεί και να του ξαναδώσει το υλικοπνευματικό μεγαλείο του! ‘’Πλάστηκε’’ ο άνθρωπος, λοιπόν, για να γίνει Δώμα Θεού, για να μεταβληθεί ο πηλός του πρόσκαιρου που κρύβει μέσα του σε χρυσαλλίδα, ικανή να διαρρήξει το ‘’βομβύκι’’ της κοντόφθαλμης προσωρινότητας και να το μεταποιήσει σε μετάξι αιωνιότητας, για να πλέξει έτσι ως συνεργάτης Θεού τον τάπητα του ουράνιου, να συνθέσει το πλεκτό του υπέργειου, για να δει το γήινο και υλικό με τα μάτια του υπερκόσμιου και αθάνατου, βοηθούμενος αποκλειστικά από τη Χάρη του Θεού και το Αίμα Του, σαν βέβαια ελεύθερα επιλέξει να ζήσει μαζί και όχι ενάντια στον Δημιουργό του.

Υπάρχουμε στον κόσμο για να γίνει ο νους μας αγιοκάντηλο που θα φωτίσει τα οντολογικά -υπαρξιακά σκοτάδια του λογικού, για να γίνει η καρδιά μας θυμιατήρι που ως προσευχή και θυμίαμα θα ανεβάσει τον χώρο και τον χρόνο στο επέκεινα, Χριστοκαρδιά δηλαδή, για να γίνει η συνείδησή μας Χριστοσυνείδηση, για να μεταπλαστεί η χαμερπής σκέψη σε Χριστοσκέψη, για να μεταποιηθούν τα χέρια μας τα υλικά σε δεόμενες λαμπάδες ανυψωμένες προς τον Κύριο, σε Χριστοχέρια ικετευτικά και τα πόδια μας, βαδίζοντας υπομονετικά τη χαρμολύπη του γήινου, σε Χριστόποδες και κυρίως τα μάτια μας σε Χριστοφθαλμούς, ικανούς να δουν πέρα από τη μιζέρια και τη σαπίλα των ‘’δερμάτινων χιτώνων’’ που ‘’φορέσαμε’’ σαν γλιστρήσαμε στον θάνατο εκούσια και ετσιθελικά, κατά τον Άγιο Πατέρα Ιουστίνο Πόποβιτς, συμπλήρωσε ο Επίσκοπος.

Και κατέληξε την ομιλία του ως εξής: *«Ως Ιερός Κλήρος και Λαός του Θεού – δηλαδή ως Εκκλησία – έχουμε λάβει εντολή να φωτίζουμε και να νοστιμίζουμε τον Κόσμο! Μα μερικοί μας θέλουν και Κλήρο και Λαό μόνο για τα … ‘’πανηγύρια’’! Υποστηρίζουν ότι δεν έχουμε δικαίωμα να ομιλούμε για ο,τιδήποτε αφορά στη ζωή μας, στο σήμερα, στο χθες, στο αύριο, στον πολιτισμό, στην οικογένεια, στον γάμο, στην ηθική, στην εργασία, στην Κοινωνία γενικά. Μας θέλουν με το ‘’θυμιατό’’ στο χέρι να ‘’λιβανίζουμε’’ Εικόνες και Τέμπλα, όχι όμως να ενδιαφερόμαστε και να μιλάμε για ό,τι διαδραματίζεται έξω από τους τέσσερις τοίχους των Ιερών Ναών! Να κοιτάμε τη δουλειά μας, μας λένε, ενώ αυτοί μπορεί να αλλάζουν, να πλάθουν ή να γκρεμίζουν το σήμερα και το αύριο!*

»Τους διαμηνύουμε, λοιπόν, ότι η Εκκλησία- ή καλυτέρα η Ορθοδοξία – υπάρχει για να διαποτίζει με Χριστό κάθε πτυχή της ζωής, να νοστιμίζει και να πλουτίζει με Χριστό κάθε λεπτομέρεια της ζωής! Δεν υπάρχει στον κόσμο για να μπει ‘’στο χρονοντούλαπο’’ της ιστορίας, ή για να κλειδώνεται στα τείχη της αυτάρκειάς της, υμνολογώντας το ‘’μεγαλείο’’ των ισχυρών της Γης. Πολύ δε περισσότερο δεν χτίστηκε από Εκείνον για να ανήκει στο χθες, αλλά στο ‘’εδώ και τώρα’’, για να

λέει στον Κόσμο το νόημά του και να τον καλεί στην αγκαλιά του Δημιουργού του ‘’καί νῦν καί ἀεί’’ ! Δεν μετέχουμε στις Λιτανείες για να δείξουμε τα ωραία μας Άμφια, τους Σταυρούς, τα Εγκόλπια και τις σπινθηροβολούσες Μίτρες και τις Πατερίτσες, αλλά για να πούμε στον Κύριό μας· «Ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ!» (Αποκ. κβ΄ 20). Γι’ αυτό ζούμε και όχι για τα... ‘’πανηγύρια’’ και τις δόξες! Γιατί από την Κολυμβήθρα ενδυθήκαμε Χριστό και γινήκαμε ‘’...Ναός Θεού Ζώντος...’’! Πότε θα το εννοήσουν;»

Δείτε φωτογραφικό υλικό ΕΔΩ